

# РЕШЕНИЕ

№ 41344

гр. София, 10.12.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:**

**СЪДИЯ: Милена Славейкова**

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10743** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на "ИВИС – Проектиране и дизайн" ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], п.к. 1000, район „С.“, [улица], вх.1, ет. 1, ап. 1, срещу Решение № ПИ-315 от 18.09.2025 г., издадено от директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция по приходите (НАП) [населено място], с което са оставени без уважение негови жалби вх.№ Ж-22-1108 от 04.09.2025 г. и вх. № С-250022-000-0531269 от 04.09.2025 г. срещу действия на публичен изпълнител по изп. д. № 22150016352/2015 г. по описа на ТД на НАП С., дирекция „Събиране“ - Разпореждане с изх. №С250022-026-0051358 от 13.08.2025 г. за възобновяване на принудителното изпълнение на основание чл.222а, ал.2 от ДОПК и три броя разпореждания за разпределение с изх. № С250022-125-0263621 от 05.08.2025 г., № С250022-125-0263618 от 05.08.2025 г. и № С250022-125-0263614 от 05.08.2025 г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението поради противоречие с процесуалния и материален закон. Твърди се, че решаващият орган не е обсъдил направените възражения, а бланкетно е възприел доводите на публичния изпълнител. Поддържа, че в законоустановените срокове е направил дължимите по размер плащания, поради което неправилно е възобновено производството по принудително изпълнение на основание чл.222а, ал.2 от ДОПК. Оспорват се доводите на приходните органи за извършване на плащане под законоустановените месечни размери с доводи, че сметката на дълга е динамична и всеки месец е различна с оглед различния размер на лихвите. Навежда доводи, че законът не посочва кога и как следва да се извършат последващи плащания, вкл. не пречатства възможността за няколко месечни вноски. Твърди се злоупотреба с процесуални права. Претендира се отмяна на

решението и на потвърдените с него действия на публичния изпълнител и присъждане на разноски.

Ответникът - директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С., чрез процесуалния си представител юрк. К., счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че в ТД на НАП С., е образувано изпълнително дело №22150016352/2015 г. срещу „ИВИС - Проектиране и дизайн“ ООД, за принудително събиране на публични държавни вземания. За обезпечаване на задълженията по изпълнителното дело, с Постановление изх. №С230022-022-0049255 от 13.07.2023 г., е наложела възбрана върху недвижим имот, собственост на длъжника, а именно апартамент №27, находящ се в [населено място], [улица], на трети етаж, заедно с партера на[жк], кота +5.76 метра, със застроена площ 105.00 кв. м. Действията по принудително изпълнение са продължени с организиране на тръжни процедури, последната от които е насрочена за 26.06.2025 г., със Съобщение за продажба чрез търг с тайно наддаване изх. №С250022-111-0001683 от 14.05.2025 г.

На 23.06.2025 г. е постъпило Заявление с вх. №С250022-000-0368337 от 23.06.2025 г. от „ИВИС - Проектиране и дизайн“ ООД за спиране на продажбата на основание чл. 222а, ал. 1 от ДОПК. Тъй като, на 23.06.2025 г., са внесени 12 200 лева, представляващи 20% от размера на задължението към датата на спиране, с Разпореждане изх. №С250022-026-0039901 от 24.06.2025 г. принудителното изпълнение е спряно.

С оспореното Разпореждане с изх. №С250022-026-0051358/13.08.2025 г. на публичен изпълнител и предвид обстоятелството, че не са извършени последващи плащания в законоустановения размер и срок, производството е възобновено, считано от 11.08.2025 г. Публичният изпълнител е приел, че през месец юли 2025 г. са постъпили плащания общо в размер на 10 000 лв., които не представляват 20 % от размера на дълга към датата на спирането на принудителното изпълнение с Разпореждане изх. №С250022-026-0039901 от 24.06.2025 г.

По повод на обжалване по административен ред е постановено оспореното Решение № ПИ-315 от 18.09.2025 г. на директора на ТД на НАП С.. В него е посочено, че с писмо с изх. №С250022-162-0001643 от 14.05.2025 г. жалбоподателят е бил уведомен, че в случай че се възползва от възможността, предвидена в чл. 222а, ал. 1 от ДОПК, следва всеки месец да извършва плащания в размер 20% от размера на дълга към датата на спирането, както и да внася размера на нововъзникнал дълг по делото, ако такъв е налице. Тъй като дружеството се е съгласило с тези условия, то през м. юли 2025 г. е погасило по-малко от 20 % от размера на дълга към момента на спиране на производството за принудително изпълнение. Относно претендираното от длъжника прихващане решаващият орган е посочил, че в полза на „ИВИС - Проектиране и дизайн“ ООД са присъдени съдебни разноски в размер на 3 500 лв. по водени административни дела, които са предявени на НАП и ще бъдат изплатени по законоустановения ред и срокове.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 268, ал. 1 ДОПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган съгласно чл.266, ал.1 от ДОПК - директор на Териториалната дирекция на НАП – С. и в срока по чл.267, ал.2 ДОПК. Разпореждане за възобновяване на принудително изпълнение на основание чл. 222а, ал. 2 от ДОПК с изх. №С250022-026-0051358/13.08.2025 г. е издадено от компетентен орган по чл.226, ал.1, вр. чл.222а,

ал.1 от ДОПК. Спорът между страните е по приложението на последната разпоредба, според която с разпореждане на публичния изпълнител принудителното изпълнение се спира, като се начисляват лихви за срока на спирането, в случай че длъжникът внесе 20 на сто от размера на вземанията и писмено се задължи да внася на органа по принудително изпълнение всеки месец по 20 на сто от тях. Посочено е изрично в нормата, че внасянето на сумите се счита за извършено с отразяването му по съответната сметка. Съгласно чл.222а, ал.2 от ДОПК когато длъжникът не плати някоя от вноските по ал. 1, публичният изпълнител възобновява изпълнението, без длъжникът да може да иска ново спиране.

Според текста на Заявление с вх. №С250022-000-0368337 от 23.06.2025 г. длъжникът "ИВИС – Проектиране и дизайн" ООД е приложил доказателства за внесена сума в размер на 20 % от размера на вземанията по изп. д. № 22150016352/2015 г. по описа на ТД на НАП С., дирекция „Събиране“, като е поел задължение да погасява остатъка от вземанията в размер на 20 % до окончателното изплащане съгласно чл.222а, ал.1 от ДОПК. Т.е. в заявлението не е фиксиран размер на посочените 20 процента.

С Разпореждане с изх. №С250022-026-0039901 от 24.06.2025 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. на основание чл.222а, ал.1 от ДОПК е спряно принудителното изпълнение на непогасени публични вземания в размер на 60404.46 лв. към 24.06.2025 г. по изп. д. № 22150016352/2015 г. Посочено е в разпореждането, че за срока на спирането се начисляват лихви за просрочие, както и, че ако след датата на спиране е налице присъединяване на нови вземания по делото, задълженото лице е длъжно всеки месец, освен 20 % от дълга към датата на спирането, да внесе и размера на новоприсъединения дълг, като в противен случай производството ще бъде възобновено. С идентичен текст на длъжника е връчено Съобщение с изх. №С250022-168-0000100 от 24.06.2025 г. – лицето писмено се е задължило да внася всеки месец 20 % от остатъка на задължението (л.88).

При тези данни по административната преписка не само не съответстват на документите от нея, но и на разпоредбата на чл.222а, ал.1 от ДОПК, доводите на публичния изпълнител и на решаващия орган, че длъжникът е поел ангажимент за заплащане на 20 % от размера на дълга към датата на спирането на принудителното изпълнение.

На първо място, изискването за спиране по визираната норма е длъжникът да внесе 20 на сто от размера на вземанията и писмено да се задължи да внася на органа по принудително изпълнение всеки месец по 20 на сто от тях. Буквалното тълкуване на нормата потвърждава доводите на жалбоподателя, че законът не е посочил срок, в който да се извърши погасяването, извън „всеки месец“, както и размер, извън „20 % от размера на вземанията“.

По-нататък, с Разпореждане с изх. №С250022-026-0039901 от 24.06.2025 г. публичният изпълнител изрично е предупредил длъжника, че освен 20 % от дълга към датата на спирането, следва да внася лихви за просрочие и размера на новоприсъединения дълг. В идентичен смисъл е Съобщение с изх. №С250022-168-0000100 от 24.06.2025 г. – лицето писмено се е задължило да внася всеки месец 20 % от остатъка на задължението.

Изложеното потвърждава доводите на жалбоподателя, че размерът на дълга е динамична месечна величина, към която, дори да няма новоприсъединени вземания, то неминуемо се присъединяват лихви за просрочие. Неоснователни са доводите на приходните органи, потвърдени в справка към писмо на ответника от 29.10.2025 г., че всеки месец се дължи 20% от размера на дълга към датата на спирането на 24.06.2025 г. – 20 % от 60 404.46 лв., т.е. по 12 080.89 лв. всеки месец. С плащането на 12 200 лв. при дълг в размер на 60404.46 лв. към 24.06.2025 г., размерът на задълженията вече е 48 204.46 лв. Т.е. за м. юли 2025 г. длъжникът дължи 20 на сто от размера на публичните си вземания от 48 204.46 лв. или сума в размер на 9 640.89 лв. Съответно, за м. август

2025 г. длъжникът дължи 20 на сто от размера на публичните си вземания от 38 204.46 лв. (при внесени от него през м. юли 2025 г. 10 000 лв.) или сума в размер на 7640.89 лв. и т.н.

Жалбоподателят от своя страна е представил доказателства, че на 28.07.2025 г. е внесъл сума в размер на 8000 лв., а на 29.07.2025 г. – в размер на 2000 лв., или общо в размер на 10 000 лв., която е повече от 20% от размера на задълженията му за м. юли 2025 г. от 9 640.89 лв.

Съдът приема, че буквалният текст на разпоредбата на чл.222а, ал.1 от ДОПК е ясен единствено по отношение на размера на вноската, дължима, за да бъде спряно принудителното изпълнение - 20 на сто от размера на вземанията, определени към датата на провеждане на търга с явно наддаване, съответно до изтичане на срока за подаване на предложенията при търга с тайно наддаване. В случая, към 24.06.2025 г. при размер на вземанията от 60 404.46 лв. тази вноска е ясно определяема – 12 080.89 лв. Спорно е приложението на разпоредбата по отношение начина на определяне на размера на последващите вноски, посочен в чл.222а, ал.1 от ДОПК като „всеки месец по 20 на сто от тях“.

При съвместното тълкуване с първоначално посочените „вземания“ е дължим извод за определяне на последващите вноски като 20 % от размера на публичните вземания на длъжника, но към момента на определяне на съответната последваща вноска, а не към момента на спиране на принудителното изпълнение, както неправилно са приели приходните органи – всеки месец по 12 080.89 лв., което би означавало, публичните задължения на лицето да бъдат погасени за 5 месеца. Подобно тълкуване не съответства на волята на законодателя да определи размер на вноската в проценти, което очевидно е в полза на длъжника. С други думи – законодателят не е посочил погасяване на общия размер на задължението в определен срок (в случая за пет месеца), а в определени проценти, което е по-благоприятно за длъжника и следва да се тълкува в негова полза. Дължимо е тълкуване, че този процент (20 %) се определя от размера на задължението за съответния месец. Това тълкуване съответства както на буквалния текст на чл.222а, ал.1 от ДОПК – 20 % от размера на задълженията, така и на логиката на предоставеното облекчение – да се погасяват 20 % от размера на задълженията, към които се добавят лихви за срока на спирането, както и евентуални нови задължения.

Именно в този смисъл е тълкувал разпоредбата самият публичен изпълнител, който в Съобщение с изх. №С250022-168-0000100 от 24.06.2025 г. е предупредил длъжника, че писмено се е задължил да внася всеки месец 20 % от остатъка на задължението. Както се посочи, за м. юли 2025 г. с внасянето на 10 000 лв. длъжникът е погасил 20 % от размера на задълженията си общо от 48 204.46 лв. При липса на изготвен от публичния изпълнител план за погасяване на задълженията, в който ясно и недвусмислено да е посочено, че длъжникът дължи всеки месец по 12 080.89 лв. (което не би съответствало на чл.222а, ал.1 от ДОПК), поддържаната от приходните органи теза противоречи на същата разпоредба. Изложеното е основание по чл.146, т.4 от АПК за отмяна на оспореното решение и потвърдените с него актове на публичния изпълнител като материалноправно незаконосъобразни.

В допълнение, със Заявление вх. № 55-22-12514 от 24.06.2025 г. длъжникът "ИВИС – Проектиране и дизайн" ООД е поискал от изпълнителния директор на НАП да извърши прихващане с дължими в негова полза суми общо в размер на 2350 лв. по изпълнителни листа, издадени по адм. д. № 3899/2024 г. и адм. д. № 8357/2024 г. по описа на АССГ. В оспореното решение се съдържа признание, че в полза на длъжника от НАП се дължат общо 3500 лв. Доводите на решаващия орган, че същите „ще бъдат изплатени по законоустановения ред и срокове“, представляват злоупотреба с право по смисъла на чл.146, т.5 от АПК, както правилно и обосновано поддържа жалбоподателят. Специалното производство по чл.128 и сл. от ДОПК е неприложимо към предявените от длъжника негови насрещни вземания, доколкото не се касае за

недължимо платени от него или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции. Прихващането е един от начините за погасяване на публичното вземане съгласно чл.168, т.2 от ДОПК. С аргумент от противното от чл.170 от ДОПК, който урежда производство по прихващане до започване на производството за принудително изпълнение, при започнало принудително изпълнение компетентен орган да се произнесе по направеното заявление за прихващане е именно публичният изпълнител. Разпоредбата на чл.223, ал.1 от ДОПК не посочва конкретен компетентен орган, който да се произнесе по заявлението за прихващане, но урежда задължение за публичния изпълнител, пред когото длъжникът е представил писмените доказателства, удостоверяващи основанията за прихващане, да изпрати искането заедно с доказателствата на съответния компетентен орган за извършване на прихващането, респ. възможност за оспорване на отказа му (чл.223, ал.3 от ДОПК). Съответна на чл.168, т.2 от ДОПК е разпоредбата на чл.223, ал.2 от ДОПК, според която ако с прихващането публичното вземане се погаси изцяло, включително разноските по организирането на проданта, тя се отменя и изпълнителното производство се прекратява. Компетентен да прекрати изпълнителното производство е отново публичният изпълнител (чл.225, ал.1 от ДОПК).

От своя страна, в оспореното решение решаващият орган не е посочил кои са приложимите „законоустановен ред и срокове“, което е в противоречие със задълженията на приходните органи по чл.2, чл.3 и чл.5 от ДОПК, чл.2, ал.1, т. т.1, 2, 3, 6 и 7 от Закона за администрацията. Наличието на заявление за прихващане и липсата на процедуриране по него, при непосочване на визираните „законоустановен ред и срокове“, навежда на злоупотреба в право по смисъла на чл.146, т.5 от ДОПК като самостоятелно отменително основание.

По изложените съображения е дължима отмяна на оспореното решение и потвърдените с него актове на публичния изпълнител.

При този изход на спора на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разноски в размер на 50 лв. за държавна такса и 720 лв. за адвокатско възнаграждение. Претендираното адвокатско възнаграждение е по-ниско от минималния размер по чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Същото напълно съответства на фактическата и правна сложност на спора, поради което възражението на ответника по чл.78, ал.5 от ГПК за неговата прекомерност е неоснователно.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И И :

ОТМЕНЯ по жалба на "ИВИС – Проектиране и дизайн" ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], п.к. 1000, район „С.“, [улица], вх.1, ет. 1, ап. 1, Решение № ПИ-315 от 18.09.2025 г., издадено от директора на ТД на НАП С., както и потвърдените с него Разпореждане с изх. №С250022-026-0051358 от 13.08.2025 г. за възобновяване на принудителното изпълнение на основание чл.222а, ал.2 от ДОПК и три броя разпореждания за разпределение с изх. № С250022-125-0263621 от 05.08.2025 г., № С250022-125-0263618 от 05.08.2025 г. и № С250022-125-0263614 от 05.08.2025 г., всички на публичен изпълнител при дирекция „Събиране“ на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите, [населено място], [улица], да заплати на "ИВИС – Проектиране и дизайн" ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], п.к. 1000, район „С.“, [улица], вх.1, ет. 1, ап. 1, сторените в производството разноски в размер на 770 (седемстотин е седемдесет) лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: